

I.

Haar hart klopte in haar keel. Ze haalde diep adem. Haar voeten leken de rest van haar lichaam niet meer bij te kunnen benen. Toch deed ze er nog een pasje bij. Ze wist niet hoe snel ze moest rennen. Alles in haar hoofd tolde. Ze wilde weg van de angst en het liefst zelfs weg van zichzelf. Nooit eerder had ze dit gevoel gehad. Het was beklemmend. Ze voelde het in haar hele lichaam. Een gevoel waar ze zich niet van los wist te maken. Diep vanbinnen wist ze dat ze er niet van weg kon rennen, dat ze het niet in de steek kon laten. Ze kon het niet zomaar links laten liggen. Toch probeerde ze het. Ze moest een poging wagen. Ze moest weten of het zou werken om te rennen. Om zichzelf voorbij te rennen. Om te vluchten van haar eigen angst. Zonder erover na te denken rende ze steeds verder weg. Zich niet bewust van de route die ze zou moeten nemen. Niet nadenkend over een eventueel eindpunt. Er was slechts één ding wat zij zo zeker wist. Ze zou rennen. Weg van wat haar zo bekleemde, weg van haar gevoel. Maar bovenal, weg van de realiteit.

De maan scheen die nacht helder, alsof het haar moed wilde inpraten. Als een hulpje verlichtte het zachtjes het pad voor haar voeten, om haar figuurlijk de kracht te geven en de ruimte te verstrekken die zij zo hard nodig had. Ze voelde de stoeptegels beven onder haar stappen. Elke stap die ze zette leek haar gemoedstoestand iets dragelijker te maken. Maar met elke bocht die ze nam, kwam opnieuw het besef. Ze kon enkel rennen. Weg van deze wereld. Weg van haar gevoel. Weg van zichzelf.

Ze zag de wolken zachtjes langs de sterren en de maan schuiven. De wereld om haar heen leek in een diepe slaap te zijn gehuld. Ze was slechts samen met die ontelbare hoeveelheid lichtjes aan de hemel en elk lichtje leek haar hoop te willen geven. De hoop die haar nu zo ontbrak. Het voelde geruststellend. Dat er wel iets was, dat haar kracht gaf. Het gaf rust, dat de hele wereld om Laura heen sliep. Ze wist immers zeker dat ze nu niet zomaar een bekende tegen zou komen. Niet dat dat trouwens logisch zou zijn, want inmiddels wist ze niet meer waar ze nu precies was. Slapen was iets waar zij op dit moment, zo midden in de nacht, enkel van droomde. Slapen was vannacht niet voor haar weggelegd. Deze nacht was het haar doel om te rennen. Weg van het beklemmende gevoel. Weg van de fouten. Weg van zichzelf. Weg van de wereld om zich heen. Het waren Laura en de sterren, tegen de rest van de wereld. Maar bovenal was het Laura, tegen zichzelf.

Pauze houden durfde ze niet, te bang voor wat haar zou kunnen inhalen. Te angstig om zichzelf in te halen en haar gevoelens aan te moeten gaan. Alsmar blijven lopen, betekende voor Laura dat er geen ruimte was om na te denken. Ze moest zichzelf enkel concentreren op haar ademhaling. Haar voeten leken het werk voor haar te doen. De maan was deze nacht haar beste vriendin en vertelde haar, door het voorzichtige licht op de straat te schijnen, waar ze haar voeten het beste kon plaatsen. Haar hartslag was waarschijnlijk nog nooit zo hoog geweest. Diep vanbinnen hoopte ze ook dat haar hartslag nooit meer zo hoog zou komen. Ze hapte naar adem, maar stopte niet met rennen. Voor geen

goud zou ze stoppen met rennen. Ze wilde niet denken aan de gevolgen die haar zouden overkomen. Op dit moment had ze genoeg aan zichzelf. Ze had enkel zichzelf.

Ze hield haar pas even in toen ze van achteren een auto hoorde naderen. Direct was de angst weer terug. Ze voelde het trillen in haar lichaam. Het zou toch niet? dacht ze. Ze schudde haar hoofd. Nee, ze was heel bewust midden in de nacht vertrokken. Ze zou al ver weg zijn voordat iemand zou opmerken dat zij er niet meer was.

De auto kwam langzaam dichterbij. Ze vroeg zich af of het aan haar lag, maar voor haar gevoel leek de auto langzamer te gaan rijden. Ze versnelde haar pas weer. Ze wilde niet weten of er een bekende in de auto zat, laat staan met diegene moeten praten. Ze wilde niet geholpen worden. Niet nu. Ze wilde weg van de wereld. Weg van alles wat haar herinnerde aan wat haar was overkomen. Ze rende snel een bocht om, maar ook hier volgde de auto haar. Laura's hoofd bleef tollen, bang om een bekende tegen te komen. Bang om haar verhaal te moeten vertellen. Ze wist dat het onmogelijk zou zijn om op dit moment, op deze, voor haar onbekende, plek ineens iemand te treffen. Ze had nog nooit een bekende gezien, zo diep in de nacht. Desondanks kon ze haar gedachten geen halt toe roepen. Ze wist dat ze zichzelf gek maakte. Ze maakte zichzelf van alles wijs en toch voelde het alsof de auto steeds langzamer ging rijden. Het leek alsof de auto voor haar bedoeld was. Alsof iemand haar op het spoor was en haar weer op het rechte pad wilde krijgen. Laura versnelde nog eens haar pas, te bang voor haar eigen gedachten.